పరివర్తన

థియేటర్ అంతా జనంతో నిండి ఉంది. పావుగంట ఆలస్యంగా మిలటరీ దుస్తులలో వచ్చిన శంకరానికి బ్యాటరీ లైటు వేసి చూపిస్తున్నా సరే, సీటు వెతుక్కోవటం కష్టమయింది తడబడుతూ కాళ్ళు తొక్కు-కుంటూ చివరికి సీటులో చతికిల పడ్డాడు. ప్రేక్షకులందరూ ఏకాగ్రతతో తెరమీద కథలో నిమగ్నులై ఉన్నారు. బరువుగా విడుస్తున్న వాళ్ళ ఊపిరి చప్పుడు శంకరానికి వింతగా తోచింది. తెరమీద మంచు దట్టంగా కప్పిన పట్టణంలో ఒక భాగం, ఓవరాల్స్ వేసుకున్న వ్యక్తులు రోడ్డు మీద మంచులో స్పష్టాస్పష్టంగా గోచరిస్తూ నడుస్తున్నారు. ఒక చర్చి కిటికీ లోంచి ముసలివాడు నిర్లిప్తంగా మంచుని మనుష్యుల్నీ పరికిస్తు న్నాడు. హఠాత్తుగా పిస్తోలు పేలిన చప్పుడు. రోడ్డు మీద ఓ వ్యక్తి "అబ్బా" అంటూ ఒరిగాడు. బూట్ కాళ్ళు కలదొక్కుకుంటూన్న చప్పుడు.... శంకరం చేతిమీద ఎవరిదో మెత్తని చేయిపడింది. శంకరం పక్కకి చూశాడు. ఒక యువతి చప్పునచేయి తీసేసుకుని "సారీ" అని తెర వైపు చూస్తూవుంది. హిచ్ కాక్ పిక్చర్ యొక్క ప్రభావం అనుకున్నాడు శంకరం, ఆమె కలవరపాటు చూసి, అతనికి కథ అర్థం గావడంలేదు ఆలశ్యంగా రావడం మూలాన. అయినా శ్రద్ధగా తెరమీదకి చూస్తున్న న్నట్టు అనిపించింది. నిశితంగా వెచ్చగా తనకి ఆ చూపులు తగులు తూన్నట్టు ఉంది శంకరానికి. ఆమె వైపు చూడాలనుకుని కూడా అతను కుతూహలాన్ని అణచుకున్నాడు. ఇంతలో ఆ యువతి ఏడుపుని నొక్కి-

పట్టిన సన్నని ధ్వని – ఆగి ఆగి అతనికి వినవడింది. వింతగా ఆమె వైపు చూశాడు. పరీక్షగా, నిదానంగా చూశాడు. రాజేశ్వరి ; శంకరం వాళ్లా మనస్సూ ఒక్కసారిగా వేడిగా కంగారుగా అస్తిమితంగా అయిపోయింది. కొంతసేపటికి తమాయించుకొన్నాడు. ఆమె చేతిమీద చెయ్యివేసి "రాజీ" అన్నాడు మెల్లగా.

"బాగున్నావా ?" అంది రాజేశ్వరి. నిట్టూర్పుని, మాటల్నీ నొక్కిపట్టి, శంకరం చేతినుండి ఆమె తన చేతిని మెల్లగా తీసేసుకుంది. ఇద్దరూ ఓ ఐదు నిమిషాలపాటు నిశ్శబ్దంగా ఉన్నారు. వాళ్ల తెరవైపు చూస్తున్నారు గాని వారి దృష్టి అటులేదు. థియేటరులో వెచ్చబడిన చీకటికన్న దళసరైన ఉద్రేకం వారిరువురినీ చుట్టుకుంది.

"నీతో మాట్లాడాలి" అన్నాడు శంకరం గొంతును బాగా తగ్గించి, ఆమె వెడల్పయిన తెల్లని కళ్లతో అతనికేసి చూసింది.

"బీచికి పోదాం వచ్చెయ్యి" అన్నాడు శంకరం. ఆమె తల ఊపింది. ఇరువురూ లేచి అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ థియేటరు బయటికి వచ్చేశారు. విద్యుద్దీపకాంతిలో ప్రౌఢంగా అందంగా ఆకర్షణీయంగా ఉన్న ఆమె ముఖాన్నీ, అవయవాల్నీ చకితుడై చూస్తూ నిలుచుని పోయాడు శంకరం. రాజేశ్వరి కొంచెం కలవరపడి నవ్వి "ఏమిటా వాలకం, రా పోదాం" అంది. శంకరం అనుసరించాడు.

ఆమె కారువద్దకు వచ్చింది. లోపల స్టీరింగుదగ్గర కూర్చుంటూ "ఎక్కడికి పోదాం ?" అందిఅతను ఎక్కి కూర్చోగానే.

"డ్రైవర్ లేడా ?"

"రమ్మన్నాను. సినిమా వదలే సమయానికి వస్తాడు."

"మరి–"

"ఇక్కడ లేకపోవడం చూసి యింటికి వస్తాడు."

"మీ ఆయన ?"

నవ్వింది రాజేశ్వరి. "ఊళ్లో లేరు - క్యాంపుకి వెళ్లారు" ఓ సెకను ఆగి మళ్లా యిలా అంది "ఉంటే మాత్రం ? వారికి నామీద నమ్మకమే...."

శంకరం నిట్టూర్చాడు. అదే పట్టుదల. అదే వ్యక్తిత్వం, అదే స్వతంత్రం ఈ రాజేశ్వరిలో అనుకున్నాడు. అతనికి జరిగిపోయినరోజులన్నీ జ్ఞాపకం వచ్చాయి. రాజేశ్వరీ, తనూ గాఢంగా ప్రేమించుకున్నారు బాల్యంనుంచీ. కొనదేరిన ముక్కుతో పెదవి ఎత్తని వంపులో ఒక పట్టుదలా, వెడల్పాటి కళ్లల్లో తెలివైన వెలుతురూ, వెన్నెల పాలరాతి శిల్పం మీదపడి జారిపోతున్నట్టుగా అనిపించే అవయవ లావణ్యమూ - రాజేశ్వరి అతన్ని స్వప్నంలో స్వగతంలో ఆక్రమించుతుంది. అతని బతుక్కి ఒక అర్థాన్నీ ఆవేశాన్ని గమ్యాన్నీ యిచ్చింది. ఇరువురి స్నేహాన్ని, చనువునీ ఎవరూ అడ్డుపెట్టలేదు. తప్పుగా తీసుకోలేదు. వారి కుటుంబాల మధ్య ఉన్న సాన్నిహిత్యమే అటువంటిది - అదే కాక, వారిరువురూ భార్యాభర్తలౌతారనే అనుకున్నారందరూ. ఆమె ఆనర్సు చదవడానికి దూరం వెళ్లింది. తాను ఉద్యోగంకోసం ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ఆమె సెలవులకి వచ్చినప్పుడల్లా కలసికొనేవాడు. గంటలకి గంటలు కబుర్లు చెప్పుకొనేవారు. సినిమాలకి వెళ్లేవారు. రాజకీయాల్నిగురించి సాంఘిక వ్యవస్థల్ని గురించీ విశ్వాసాల గురించీ - చర్చించుకునేవారు. ఆమె తెలివైనది. ఎటువంటి సమస్యనీ ప్రాక్టికల్‌గా ఆలోచించి చూచి నిర్ణయం చేయగల శక్తి ఉంది ఆమెకు. ఆమె ఉద్రేకానికి లోనుకాదు. దాన్ని శాసించగలదు. బుద్ధియొక్క అదుపులో ఆవరణలో ఆమె ఉద్రేకాలు నిలచి ఉంటాయి. అందుకే ఆమె తనని, తన జీవితాన్ని, తన భవిష్యత్ కుటుంబాన్నీ అందంగా ప్రయోజనకరంగా సుఖవంతంగా తీర్చి దిద్దగలదని అతను నమ్మాడు.

ఫైనలియరు పరీక్షలు వ్రాసి వచ్చినతో, వయస్సుతో మరింత పొంకుగ్గా అందంగా పెరిగిన రాజేశ్వరి తనని ఏకాంతంగా పిలిచి,

"శంకరం, నిన్ను నేను పెళ్ళిచేసుకోను" అని చెప్పినప్పుడు అతను నమ్మలేకపోయాడు. ఆమె ఒక్కొక్కటే కారణాలు వివరిస్తూంటే ఒక్కొక్క నిలువుకోతు లోపలికంటూ అధఃపాతాళానికి అంధకార సముద్రంలోనికి అతను మునిగిపోయాడు. అతనికి తన జీవితాన్ని ఎవరో సగానికి నిర్దయగా చీల్చి రెండుముక్కల్నీ చెరోవైపుకీ విసిరేసినట్టు అనుభవం పొందాడు. చివరికి ఆమె తండ్రికూడ అన్నాడు "మనం ఎరిగున్న శంకరాన్ని కాదని ఆ నారాయణరావుని పెళ్ళిచేసుకోవడం అన్యాయం అమ్మా" అని.

ఆమె వినలేదు. నారాయణరావు బాగా డబ్బున్నవాడు, పెద్ద చదువు చదివాడు. పెద్ద ఉద్యోగంలో ఉన్నాడు. వీటితోపాటు మంచి ఆరోగ్యమూ హాసమూ ఉన్నవాడు అతనంటే యిష్టపడింది. అతనికి మాట యిచ్చింది. ఇంత గొప్పఅవకాశాన్ని జారవిడచుకోవడం – ఒక బాల్య చాపల్యాన్ని నమ్మి, ప్రేమ అనే పదం పన్నిన యింద్రజాలంలో చిక్కుకుని – పొరి తెలివితక్కువ. మానవునికి బుద్ధి హేతువు వున్నందుకు ఉపయోగం ఏమిటీ? ఇదీ ఆమె వాదం.

తండ్రికి ఆమె పట్టుదల తెలుసును. "నీ యిష్టం తల్లీ. నీ సుఖమే నాకు కావల్సినది" అన్నాడు. తాను ఆ సాయంత్రం తోటలో మునిమాపువేళ కలుసుకున్నాడు. చీకటి తన మనసు లోని దిగులులా వ్యాపిస్తూంటే, గాలి చెట్ల ఆకులలో ఏడుస్తూంటే ఆమెతో అన్నాడు "నువ్వు లేని బ్రతుకు ఊహించుకోలేను రాజీ! బతకలేను. నా గుండె పగిలిపోతుంది రాజీ."

"ఇది బలంలేనివాళ్ళ మాటలు. ధైర్యం స్థయిర్యం లేనివాడవు. నన్ను పెళ్ళిచేసుకొని ఏం నిర్వాకం చెయ్యగలవు శంకరం? జీవితాన్ని, జీవితంలో కలిగే సంఘటనలనీ ఎదుర్కొలేని పిరికితనం నా కసహ్య

మని తెలుసుగా? నువ్వంటే నాకు వున్న అభిమానమూ యిష్టమూకూడా యిటువంటి మాటలతో తుడిచి వెయ్యకు" అంది రాజేశ్వరి.

ఆమె పెళ్ళికాకముందే తాను మిలిటరీలో జేరాడు. మళ్ళీ యిన్నేళ్ళకి కలుసుకున్నాడు. శంకరానికి కారు దిగి రాజేశ్వరితో బీచ్‌వొడ్డున కూర్చోవడంకూడా ఎరగడు యీఆలోచనలతో. అతను ఎంతో బలవంతాన తన హృదయంలోని ఉద్రేకాన్ని అణచుకుంటున్నాడు. అక్కడక్కడ జనం జంటలుగా గుంపులుగా బీచ్ వొడ్డంతా ఉన్నారు. దశమి నాటి వెన్నెలపడి సముద్రం అలలతో నురుగులతో గంభీరంగా మనోహరంగా ఉంది.

"నువ్వు సుఖంగా వున్నావా రాజీ?" అన్నాడు శంకరం.

"ఆ! నన్ను చూస్తే తెలియడంలేదూ" అని నవ్వింద రాజేశ్వరి.

"మరి థియేటరులో నన్ను చూచి ఏడ్చావెందుకూ! నువ్వు ఏడ్చినట్లు నాకు తెలుసును."

"అవును. నిన్ను చూడగానే ఏదో బాధ కలిగింది. నావల్ల నువ్విలాగ అయిపోయావు కదా అని బాధ" ఆమె గొంతు మృదువుగా జాలిగా వుంది.

"అంతేనా రాజీ! ఒట్టి బాధేనా?" అతను కంగారుగా అడిగాడు.

"కాదు శంకరం నువ్వంటే నాకు అభిమానమూ ఉంది నిన్నెప్పుడూ మర్చిపోలేదు...."

శంకరం హృదయం ఆనందంతో నిండిపోయింది. ఆమె చేయి పట్టుకుని "రాజీ నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా! మరి నీ భర్త...." అంటూంటే ఆమె నవ్వి యిలా అంది "ఇలా తొందరగా నిర్ణయాలకి వచ్చేస్తావు నువ్వు శంకరం! నాభర్తని కోరి పెళ్ళిచేసుకున్నాను. సుఖపడ్డాను. అన్నివిధాలా."

శంకరం తెలబోయాడు. తన నిర్ణయం తప్పనీ, తాను సుఖ పడడంలేదనీ తన వ్రాళ్లో ఆమె తలవాల్చి ఏడవాలని అతని రొమాంటిక్ ఉద్దేశం. కాని నిశ్చలంగా అందంగా నిండుగావున్న ఈ రాజేశ్వరి తనమీద స్నేహభావాన్నీ జాలినీ మాత్రమే ప్రదర్శిస్తుంది.

ఇరువురూ కొంతసేపు మౌనంగా కూర్చున్నారు. రాజేశ్వరి దీనంగావున్న శంకరాన్ని చూచి మళ్లీ జాలిగా అంది. "నువ్వు పెళ్లి చేసుకోలేదు కదూ ?"

"లేదు."

"చేసుకోవా శంకరం ?"

"ఉహుం."

వెన్నెల వెలుగులో శంకరం కళ్లు తడితడిగా వుండడం ఆమె చూసింది. "ఎవరిమీద నీ కోపం శంకరం ? వెర్రివాడివిగాని. నువ్వు పెళ్లిచేసుకొంటే నీ జీవితం మారిపోతుంది. నీకు ఒక గమ్యం ఏర్పడు తుంది. నా మాట వినవా ?" అంది బతిమాలుతూన్న గొంతుతో.

"నీ బొమ్మ ఈ మనసులోంచి చెరగిపోదు రాజీ. అంతవరకు పెళ్లాడలేను" అన్నాడతను బరువుగా గాద్గదికంగా.

రాజేశ్వరి తల తిప్పుకుంది. ఇసుకలో చూపుడువేలుతో వలయాలు గీస్తోంది. ఆమె కన్నులలో క్రమ్మిన నీరు శంకరం చూడకూడదని ఆమె ప్రయత్నం. కొంతసేపటికి తేరుకొని వెన్నెలలాగ నవ్వి "సరే, నీ మిలిటరీ కబుర్లు చెప్పు. ఇప్పుడు నువ్వు బ్రిగేడియర్‌వా ? జనరల్‌వా?" అంది.

"మేజర్ని."

శంకరం తన అనుభవాలు చెప్పసాగాడు. ఆమె శ్రద్ధగా వింది. బీచ్‌లో జనం బాగా పల్చబడ్డారు. సముద్రపు అలలు యిందాకటికన్న

కోపంగా బలంగా వొడ్డుకు తగిలి విరుగుతున్నాయి. ఆమె లేచి "ఇక పోవామా ?" అంది.

శంకరం ఆమెను అనుసరించాడు.

కారు నడుపుతున్న రాజేశ్వరి రేగిన ముంగురుల్ని అవయవాల వయ్యారాన్నీ ఎర్రని పెదవుల్లోని తియ్యని పట్టుదలనీ చూస్తూ కూర్చు న్నాడు శంకరం. అతనిలో ఏదో కోరిక బలవత్తరమై నరనరాలలోనూ వెచ్చగా పదునుగా వ్యాపించింది.

"ఇదే నా హోటలు. ఇక్కడాపు రాజీ" అన్నాడు శంకరం. రాజేశ్వరి కారు ఆపింది.

"ఒకసారి నా రూమ్‌కి రారాదూ. ఓ నిమిషం కూర్చుని వెళుదువు గాని" అన్నాడు శంకరం.

"ఆలశ్యమైపోయింది."

"భయమా రాజీ" అన్నాడు శంకరం.

"నువ్వంటేనే ? నీ దగ్గరా నాకు భయం ?" అంది రాజేశ్వరి నవ్వి

"అయితే ఓసారి వచ్చివెళ్లు."

రాజేశ్వరి కారు దిగి అతని వెనకాలే వెళ్లింది. రూంలో ఆమెని సోఫాలో కూర్చోపెట్టి "ఇప్పుడు నువ్వు నా అతిథివి. ఏదైనా తీసు కోవూ" అన్నాడు.

"ఇప్పుడేమీ వద్దు. అరె ! టేబిలుమీద అది నా ఫొటోయే !"

"అవును నిన్ను నిత్యం చూస్తూ వుండాలి రాజీ" శంకరం నవ్వాడు. "నేపా యుద్ధంలో బ్రతికి తిరిగివస్తానని అనుకోలేదు. అప్పుడు కూడా నీ ఫొటో నా జేబులోనే వుంది" అన్నాడు.

రాజేశ్వరి ఆ ఫొటోని పరీక్షగా చూసి "ఎంత చిన్నదాన్నో అప్పుడు. ఎనిమిదేళ్ళు జరిగిపోయాయి" అని నిట్టూర్చింది.

అల్మారాలోంచి బ్రాందీ తీసి టేబిలుమీద పెట్టి "ఎనిమిదేళ్ళు నాకు ఎనిమిది యుగాలు. నీకు క్షణంలో జరిగిపోయినట్టు వుంది. అయినా రాజీ నువ్వు మరింత అందంగా - మరెంత పరువంగా వున్నావు. ఇప్పుడు నీ వయస్సెంత రాజీ ?"

రాజేశ్వరి నవ్వి "ఇరవై ఎనిమిది" అంది.

"కొంచెం మందు వేసుకోనియ్యి రాజీ, అలవాటయిపోయింది. అయినా ఎప్పుడూ మోతాదుగానే వుంటాను" అంటూ కన్ను చిట్లించి ఆమెకేసి నవ్వుతూ చూసి బ్రాందీ గ్లాసులో పోసుకుని తాగాడు.

"మిలిటరీ దుస్తులలో ఉన్న నీ ఫొటో ఒకటి నాకివ్వు శంకరం" అందామె.

"ఒక టేమిటి నీకు కావల్సినవి తీసుకో" అని ఆల్బం ఆమె ముందు పడవేశాడు.

ఆమె ఒక ఫొటో ఏరి తీసుకుని లేచి నుంచుని "ఇంక వెళ్ళి వస్తాను శంకరం" అంది. అతను మాట్లాడలేదు. తదేకంగా ఆమెను చూస్తున్నాడు. ఆమె కొంచెం యిబ్బందిగా కదిలింది. "ఏమిటా చూడడం ?" అంది విసుగ్గా.

శంకరం ఆమె దగ్గరకు వచ్చి రెండుచేతులూ చప్పున పట్టుకున్నాడు. "రాజీ, ఈరాత్రికి యిక్కడ వుండిపో. ఒకసారి పూర్తిగా నువ్వు నా దానివి కావాలి. ఇంక జీవితంలో ఏమీ కోరను. ఇంక నీకు కనిపించను. ఈఒక్క కోరిక తీర్చు రాజీ. ఈతృప్తితో, యీ స్మృతితో యింక చనిపోయినా ఫరవాలేదు. అదేం రాజీ అలా చూస్తావు ఇది తప్పుగా భావిస్తున్నావా ! నాకోసం, గుండెలో యింత

పెద్ద ఎడారిని దాచుకొన్న నాకోసం – ఒకసారి, ఒకసారి...." ఉద్రేకంతో ఎరుపెక్కిన మొహంతో అతనింక మాట్లాడలేక పోయాడు.

ఆమె మెల్లగా చేతులు విడిపించుకొని "శంకరం నా కిష్టంలేదు" అంది నిశ్చయంగా.

అతనింకా ప్రాధేయపడుతూ "రాజీ రాజీ ఒక్కసారి.... ...." అన్నాడు.

రాజేశ్వరి అతన్ని సోఫాలో కూర్చో పెట్టింది మృదువుగా లాలనగా అంది "పిచ్చివాడవయిపోతున్నావు శంకరం నువ్వడిగేది ఎంత అసహజమో, ఎంత అసంభవమో నీకు తెలియడంలేదు. నువ్వు పెళ్ళి చేసుకోవాలి, తప్పదు శంకరం ! నా మాట విను!"

శంకరం తల వాల్చుకుని కూర్చున్నాడు. అతని కన్నులలో నీరు చిమ్మింది.

రాజేశ్వరి "నేను వెళ్ళి వస్తాను శంకరం ! నువ్వు స్తిమితంగా ఆలోచించుకో" అంటూ అతని జుట్టు నిమిరి గదిలోంచి వెళ్ళిపోయింది. శంకరం మరి కాస్త బ్రాందీ పోసుకొని ఒక గుక్కలో తాగి గిర్రున తిరిగే పంకావైపు చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

* * *

సివిలియన్ డ్రస్సులో ఉత్సాహంగా వచ్చిన శంకరాన్ని నవ్వుతూ ఆహ్వానించింది రాజేశ్వరి. ఆమె చాలా అందంగా అలంకరించుకుంది. ఇటూ అటూ అందంగా పెరిగిన గార్డెన్ చూస్తూ యీలవేస్తూ వచ్చాడు శంకరం. ఆమె వొంటిమీదనుండి సుతారపు అత్తరు సువాసన అతన్ని సోకి గిలిగింత పెటింది. వరండాలో విద్యుద్దీపకాంతిలో నిలిచి వున్న ఆమె లావణ్యాన్నీ అందాన్నీ వింతగా వెర్రిగా చూస్తూ "రాజీ" అని చేతులు చాపాడు.

"హూష్ – నౌకర్లింకా వెళ్లలేదు" అందామె సిగ్గుగా.

ఇద్దరూ డ్రాయింగ్‌రూమ్‌లో కూర్చున్నారు. రాజేశ్వరి మౌనంగా తలవాల్చి కూర్చుంది. శంకరం మెల్లగా "రాజీ నువ్విలాగ అనుగ్రహిస్తావని అనుకోలేదు. నీ చీటి చూసినప్పట్నుంచి ఎప్పుడు ఏకటి వస్తుందా అని చూస్తూ వున్నాను" అన్నాడు.

రాజేశ్వరి జవాబుగా నవ్వింది.

శంకరం నలువైపులా దృష్టి సారించి "చాలా పెద్దయిల్లే! ఈ ఫర్నిచర్ చాలా బాగుంది" అన్నాడు

ఆమెలో గృహిణీత్వపు గర్వం కళ్ళలో మెదిలింది. "బొంబాయిలో కొన్నాం ఆయనా నేనూ కలిసి ఎన్నిక చేశాం" అంది

"ఓ గార్డెన్ కూడా మనోహరంగా వుంది రాజీ. అంతా నీ కృషి ఫలితమే అనుకుంటాను" అన్నాడు శంకరం

"ఒక్క నాకే కాదు. ఆయనకీ గార్డెనింగంటే ప్రాణం. ఇద్దరం కలిసి ఏ మొక్క ఎక్కడ నాటాలో, ఎక్కడ ఎలా వుండాలో వివరంగా ఆలోచించి ప్రణాళిక వేశాం. ఆయన గోతులు తవ్వడం, నేను మొక్కలు నాటడం. నేను బోదెలు చెయ్యడమూ ఆయన నీరు తోడటమూ - తోటమాలికి ఊరికే జీతం యిస్తున్నాం."

శంకరం సిగరెట్టు అంటించి గోడలమీద ఫొటోలు చూస్తున్నాడు. రాజేశ్వరి పక్కనే నిలబడి చెబుతోంది.

ఇది మా పెళ్ళినాటి ఫొటో. ఇది హనీమూన్‌కి కాశ్మీరు వెళ్ళినప్పుడు. ఈ బొమ్మలన్నీ అవే! కాశ్మీరు ఎంత లష్లీగా వుంటుందని .... ఇంకా ఆల్బమ్‌లో చాలా బొమ్మలున్నాయి. ఇది ఆయనకి జనరల్ మానేజరుగా ప్రమోషన్ వచ్చినప్పుడు తీసిన ఫొటో - నాకూ ఓ పూలదండ వేశారులే-"

శంకరం మరొక ఫోటోని చూసి "ఇది - ఈ ఎన్‌లార్జిమెంటు ఎవరిది ?" అన్నాడు.

"మా బాబుది ఏడాది పిల్లవాడిది. ఎన్‌లార్జిచేయించాం."

శంకరం ఆశ్చర్యంగా "రాజీ, నీకు పిల్లలున్నారా ?" అన్నాడు.

"భలేవాడివి. పెళ్ళయాక పిల్లలు పుట్టరేం ?" అంది రాజేశ్వరి.

"ఎంత మంది ?"

"ఒక్కడే-"

"అందుకే యింకా నీ వొళ్లు ...." ఆమెకేసి చూస్తూ ఆగిపోయాడు శంకరం. ఆమె ఫక్కున నవ్వి "సరే, యింక భోజనం చేద్దామా?" అంది.

"భోజనానికి తొందరేంటి. ఏది నీ యిల్లంతా చూపించు రాజీ" అన్నాడు శంకరం కుతూహలంగా.

ఆమె ఒక్కొక్క గదీ చూపించింది. భర్త లైబ్రరీ గది, ఆమె గదీ, వంటగదీ అన్నీ చూపి అతన్ని మేడమీదకు తీసుకెళ్ళింది. "ఈ బాల్కనీ అంటే వారి కెంతో యిష్టం. అలసిపోయి వచ్చినప్పుడు యిక్కడే కూర్చుని ఆకాశాన్ని నక్షత్రాల్నీ చూస్తూ విశ్రాంతి తీసుకుంటారు. అప్పుడు నేను వీణమీద రెండు మూడు పాటలైనా వినిపించి తీరాలి" అంది రాజేశ్వరి.

సగం అల్లిన ఊలుస్వెట్టర్ని చూపించి శంకరం "నీకు అల్లిక పని బాగా వచ్చునా రాజీ ?" అన్నాడు.

"ఏదో కొంచెం, కాలక్షేపం ఎలాగ చెప్పు. ఆయనకి స్వెట్టరూ మఫ్లర్లూ, అబ్బాయికి మేజోళ్ళు అల్లుతూంటాను."

"నీ భర్త ఎప్పుడు వస్తాడు రాజీ?"

"నాలుగైదు రోజుల్లో...." ఆమె ఆలోచనగా నిలబడిపోయింది.

"ఏమి టాలోచిస్తున్నావు?" అన్నాడు శంకరం.

"ఈవేళ ఆయన దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం రావాలి. రాలేదేమా అని!"

"అందుకు పెద్దకారణం ఏముంటుంది రాజీ. పని తొందరలో రాయక పో వచ్చును" అన్నాడు శంకరం.

"అదికాదు శంకరం. రోజువిడిచి రోజు వారు ఉత్తరం రాయక పోతే నాకు తోచదని వారికి తెలుసును" అంటూ సన్నగా నవ్వింది రాజేశ్వరి.

శంకరం మరో సిగరెట్టు వెలిగించాడు.

"ఈ రాధాకృష్ణుల దంతపుబొమ్మ ఎంత బాగుంది రాజీ. ఎక్కడ ఖరీదు చేశావు" అన్నాడు.

"నా పుట్టినరోజుకి ఆయన బహుమతిగా యిచ్చారు"

"ప్రతి పుట్టిన రోజుకి మీ ఆయన ప్రెజెంట్ యిస్తాడా?"

"ఆఁ .... ఏం మరచిపోయినా నా పుట్టినరోజూ, పెళ్లిరోజూ ఆయన మరచిపోరు. ఇప్పుడు నేను కట్టిన చీర ఒక పుట్టినరోజు బహుమతే"

శంకరం కిటికీలోంచి వెన్నెల పరుచుకున్న పట్టణాన్ని చూస్తున్నాడు.

"ఏఁవిటి చూస్తున్నావు శంకరం" అంది రాజేశ్వరి.

"ఇక్కణ్నుంచి వ్యూ బాగుంది" అన్నాడు శంకరం. అతని గొంతులో జీర వుంది.

రాజేశ్వరి శంకరాన్ని మరో గదిలోకి తీసుకు వెళ్లింది. గదిలో చిన్న టేబిలూ, చిన్న చిన్న కుర్చీలూ, చిన్న రైలుబండీ, మోటారుకారూ రకరకాల ఆటవస్తువులూ-ముచ్చటగా వుంది. ఆరేళ్ల కుర్రవాడు కాలు మీద కాలు వేసుకు పడుకున్నాడు. ఆయా మంచం వారనే కూర్చొని కథలు చెబుతోంది.

"వీడే మా అబ్బాయి. సుందరరావు తాతగారిపేరు" అంది రాజేశ్వరి. సుందరరావు లేచి కూర్చుని "ఈయనెవరమ్మా, డాడీవచ్చా డేమో అనుకున్నాను. డాడీ ఎప్పుడొస్తాడమ్మా" అన్నాడు ముద్దుగా.

రాజేశ్వరి వాణ్ని ముద్దుపెట్టుకుని "వచ్చేస్తాడు బాబూ, ఇంకా పడుకోలేదేం - నిద్రరావడంలేదా" అంది.

"నువ్వు రావాలమ్మా. నువ్వొచ్చి కథ చెబితేకాని నిద్ర పోనమ్మా" అన్నాడు సుందరరావు బుంగమూతిపెట్టి.

"అలాగే సుందర్. బువ్వతినివచ్చి నీకు కథ చెప్తాను. ఏం?"

తల ఊపాడు సుందరరావు.

"ఎవరి పోలిక రాజీ. మీ అబ్బాయిలో నీ పోలికలు కనిపించవేం" అన్నాడు శంకరం.

"ఆయన పోలికే - ఆ నుదురూ ఆ పెదాలూ...." అంది రాజేశ్వరి గదిలోంచి వస్తూ.

రాజేశ్వరి శంకరాన్ని పడకగదిలోకి తీసుకు వెళ్లింది. లేత నీలపు రంగు గోడలూ రెండు పెద్ద స్టీల్ అల్మైరాలూ. తెరచివున్న వాటి లోంచి కనపడే ఖరీదైన చీరలూ, పాంట్లూ, ముఖమల్ దుప్పటి పరచిన మంచాలూ, మొజెయిక్ ఫ్లోరింగూ, గోడలలో అమర్చబడిన విద్యుద్దీపాల మెత్తని వెలుతురూ, నిలువుటద్దాలూ-లవెండరువాసన, విశాలంగా ఉన్న ఆ గది ఎంతో మనోహరంగా వుంది. దగ్గరగావున్న ఆ మంచాలమీద

నారాయణరావూ రాజేశ్వరీ దగ్గరగా కౌగలించుకుని పడుకున్నట్టు కన పడ్డారు శంకరానికి. అతనిగొంతులో దెక్కు పట్టినట్టయింది.

"ఎలా వుంది శంకరం" అంది రాజేశ్వరి.

"వండ్రఫుల్" అన్నాడు శంకరం. తేరుకొని రాజేశ్వరి నవ్వింది. ఆ నవ్వులో ఏదో తృప్తి, గర్వమూ ధ్వనించాయి.

ఇరువురూ టేబిలు మీద ఎదురెదురుగా కూర్చొని భోజనం చేస్తు న్నారు. శంకరం పరధ్యానంగా తింటున్నాడు.

"ఏం శంకరం అదోలా వున్నావు" అంది రాజేశ్వరి.

"ఎలా వున్నాను" అన్నాడు నవ్వుతూ శంకరం

"గ్లూమీగా"

"నిన్నూ నీ యింటినీ చూడడం ఒక అనుభవం సుమీ అవును కాని రాజీ...." సందేహం ధ్వనించింది అతని గొంతులో.

"ఏం" కుతూహలంగా జూసింది రాజేశ్వరి

"నన్ను పిలవడంలో నువ్వు తొందరపడి...."

"నేను తొందరపడి నిర్ణయానికి రాననీ, వచ్చాక ఆ నిర్ణయం మారదనీ తెలుసుగా శంకరం."

శంకరం నవ్వేశాడు. ఆమె తన క్లబ్బుని గురించీ, అతను తన మిలిటరీ అనుభవాలూ చెప్పుకుంటూ భోజనం పూర్తి చేశారు. భోజనా నంతరం రాజేశ్వరి శంకరాన్ని డ్రాయింగ్ రూమ్‌లో కూర్చోపెట్టి యిన్ని పత్రికలు అతనిముందు వుంచి "బాబుని పడుకోబెట్టి వస్తాను, నౌకర్లని పంపివేస్తాను. ఈ పత్రికలు చూస్తూవుండు. ఇంతవరకూ గృహిణి అయిన రాజేశ్వరిని చూసి విసుగెత్తింది కదూ" అని ఆగి సిగ్గుతో ఓరగా చూసి "ఈసారి నీ రాజేశ్వరిగా వస్తాను" అని వెళ్ళిపోయింది. శంకరం మంద హాసం చేశాడు.

ఒక గంట అనంతరం తెల్లని చీరతో సిగ్గూ కోరికా కలవరపడే కళ్లతో అప్సరసలా మెట్లుదిగి వచ్చింది రాజేశ్వరి. కాని డ్రాయింగ్ రూంలో శంకరం లేడు వరండాలోకి వెళ్లి చూసింది. అక్కడా లేడు. గేటు కాపలావాడు తనవైపే రావడం చూసింది. "దొరగారు వెళ్లి పోయానని చెప్పమన్నారు. ఈ కవరు మీ కిమ్మన్నారు" అని లేతనీలపు రంగు కవరు ఆశ్చర్యంతో తెల్లబోయిన రాజేశ్వరికి యిచ్చి వెళ్ళిపోయాడు ఆ కవరు తనదే. డ్రాయింగ్ రూమ్ బల్లమీద తన కవర్లూ రైటింగ్ ప్యాడూ ఉన్నాయి.

సంభ్రమంతో ఆశ్చర్యంతో కోపంతో ఆత్రుతగా కవరు విప్పి యిలా చదివింది రాజేశ్వరి.

రాజీ,

నన్ను క్షమించు. నేను వెళ్ళిపోతున్నాను. నేను నిన్ను కోరిన కోరిక ఎంత అసమంజసమో, అవివేకమో తెలుసుకున్నాను. నా మీద జాలివల్ల నువ్వు అంగీకరించావు. అయినా నేను చూసి చూసి ఒక పవిత్ర దేవాలయాన్ని, లోనిదేవతనీ అపవిత్రం చేయలేను. పదేళ్ళ క్రితం రాజేశ్వరివి కాదు నువ్వు. నువ్వూ, నీభర్త, నీ కొడుకు, నీయిల్లూ యివన్నీ పెనవేసుకుపోయిన స్త్రీ మూర్తివి, నీ అణువణువూ నీ భర్తకి అంకిత మయింది. మీ యిద్దర్నీ విడదీసి చూడడం తెలివితక్కువ నిన్నువిడిగా ప్రత్యేకంగా నేను పొందడానికి నీదగ్గిర ఏమి నీదనేదిలేదు రాజీ. నిర్మలమైన ఒక సరస్సును కెలికివేసేటంతటి కుసంస్కారినికాదు నేను. దాంపత్య జీవితం ఇంతగా ఒక వ్యక్తిని మారుసుందని ఉదాత్తం చేస్తుం దని నేనెన్నడూ ఊహించలేదు. ఈ చర్య జరిగివుంటే ఎంతో మానసిక సంక్షోభానికి కారణమై వుండేది. నిన్ను మరచిపోయేందుకు ప్రయత్ని స్తాను. నీ కోరిక ప్రకారం పెళ్ళి చేసుకుని సతీమణితోనే నీకు మళ్ళీ కనిపిస్తాను. — శంకరం

(1967)